

ikke mindst at Danmark, som de nuværende EU-lande, når vi når frem til budgetreformerne, som skal vedtages i 2006, for alvor viser, at vi mente det alvorligt, da vi sidste år i forbindelse med EU-topmødet i København sagde ja til den udvidelse, som dér blev kørt på plads.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil gerne indlede mine afsluttende bemærkninger med at takke for støtten til dette lovforslag. Behandlingen af lovforslaget er vidnesbyrd om, at der er bred opbakning til EU's udvidelse blandt partierne her, ja, nærmest hos alle, måske på nær Dansk Folkeparti. Enhedslisten kom jo med nu meget mod sin vilje, men det er altså befolkningerne i Østeuropa, der har trukket Enhedslisten til at se lyset. Dermed afspejler debatten udvidelsens folkelige forankring i Danmark, og det kan jeg kun glæde mig over.

Når Dansk Folkeparti skal overveje sin situation, skal jeg lige gøre opmærksom på, at man ikke kan vælge nogle lande ud og sige: Dem vil vi ikke have ind, og andre vil vi gerne have ind. Udvidelsestraktaten, tiltrædelsestraktaten er en helhed, og den åbner ikke mulighed for a la carte at sætte nogle lande ind og pille nogle lande ud. Man stemmer enten for traktaten med alle 10, eller man stemmer imod, og jeg håber selvfølgelig på, at Dansk Folkeparti i sidste instans stemmer for.

Ratifikationen af traktaten om EU's udvidelse vil udgøre en milepæl i dansk udenrigspolitik. Der er tale om opfyldelse af en langsigtet politisk målsætning, som skiftende danske regeringer har arbejdet for siden Murens fald. Man lavede Øststøtten, som spillede en meget stor rolle for udviklingen af de østeuropæiske lande, så de kunne blive klar til at komme ind i EU.

Kl. 19.05

Regeringen med hr. Poul Nyrup Rasmussen og hr. Niels Helveg Petersen i spidsen arbejdede for, at man ikke alene tog de fem, seks, man troede, ville blive klar, med, men at alle, der kunne være med, også skulle have lov til at være med. Det, der blev kaldt regattamodellen, som kom igennem i 1995-1996, gjorde det jo så muligt, at vi pludselig stod med 10 lande, hvor man tidligere i 1990'erne havde forudset færre lande. Det var en rigtig beslutning, som også har gjort det muligt for os at nå frem til resultatet.

Det er således en succes for det danske formandskab, men det er altså også en succes for hele den danske østpolitik siden 1989, som vi alle sammen kan være tilfredse med i dag.

Men det er også mere end det. Traktaten om EU's udvidelse med de 10 lande er et resultat af en lang forhandlingsproces, der kulminerede med det historiske topmøde i København i december og jo startede i København i 1993.

Jeg tør godt sige, at de opnåede resultater hænger tæt sammen med den meget aktive danske udenrigspolitik, der, som jeg nævnte, siden starten af 1990'erne, ja, siden 1989 har haft udvidelsen af EU som topprioritet.

Dengang var det bestemt ikke nogen selvfølge, at de 10 lande, herunder de tre baltiske, skulle blive medlemmer i første runde. Vi arbejdede alle meget for det fra den første dag, balterne bevægede sig mod deres frihed.

Det, vi nu høster, er således frugterne af et langt, sejt træk. Men her er det vigtigt at huske på, at arbejdet fortsætter. Udvidelsen stopper ikke med optagelsen af de 10 nye lande. Det Europæiske Råd i København traf derfor også beslutningen, der bringer processen videre for Bulgarien, Rumænien og Tyrkiet, ligesom der jo også er medlemskabsperspektiv for andre lande: Balkanlandene, Kroatien banker på døren.

Det står derfor klart, at udvidelsen vil ændre EU-samarbejdet. EU er en dynamisk proces, der bæres af befolkningerne og hele tiden bæres længere frem i overensstemmelse med erfaringerne fra det sidste trin.

Forhandlingsprocessen bliver nu en anden. Det bliver mere kompliceret, når 25 partnere skal enes. Derfor er det også vigtigt, at man får en traktat, der gør det muligt at træffe beslutninger, at fastholde og øge effektiviteten i EU-samarbejdet, men samtidig i denne traktat at styrke det demokratiske, som jeg også sagde tidligere til Enhedslisten i dag, bl.a. ved at styrke de nationale parlamenters rolle i samarbejdet. Det arbejder vi på i konventet, det har ikke noget med sagen i dag at gøre.

Nye alliancemønstre vil jo selvfølgelig også se dagens lys. For dansk europapolitik stiller de ændrede rammer krav til en offensiv og aktiv indsats for at varetage danske interesser.

Det gode forhold til de nye medlemslande baseret på den hurtige danske Øststøtte til dem medfører også nye muligheder for dansk erhvervsliv, der allerede er godt klædt på til at drage nytte af et udvidet indre marked, hvor man jo regner med en meget stor fremgang i eksporten, når EU-udvidelsen begynder at vise sine resultater.

Vi har kort sagt et rigtig godt udgangspunkt for at varetage danske interesser i det udvidede